

OMRAAM MIKHAEL AIVANHOV

Créer une famille universelle (A crea o familie universală)

Data: 11 septembrie 1978

În întrunirile noastre, în meditații, trebuie să ajungem să ne concentrăm gândul/gândurile, forțele colective asupra unui punct, a unui centru, a unui scop. Acest scop poate fi individual, dar poate fi și colectiv. Dar idealul este ca el să fie amândouă/și una și alta în același timp. Dacă le reunim/le aducem laolaltă cu înțelepciune, cu măsură, sunt cât se poate de binevenite, necesare, indispensabile. Trebuie să te ocupi de propriile tale probleme, dar și de chestiunile colective. Dacă uitați complet de voi, dacă pentru voi nu contează decât aspectul colectiv, atunci s-ar putea să suferiți și să fiți în primejdie/să mergeți spre ruină. Iar dacă vă ocupați exclusiv de voi înșivă, intrați în contradicție cu colectivitatea. Uitați că sunteți doar o părticică dintr-un tot cu care trebuie să faceți schimburi raționale/cumpătate și armonioase, pentru a menține echilibrul. Iar apoi, vă întrebați de ce nimic nu mai merge, de ce vă simțiți blocați. Adevărata înțelepciune ni le recomandă deci pe amândouă: ceilalți și noi înșine.

Iată încă o problemă/chestiune care nu este prea limpede. Și cu cât explici mai mult, cu atât e mai puțin limpede, pentru că este un subiect excepțional. E un lucru care depinde foarte mult de evoluție: la ce grad (de evoluție) am ajuns, în ce domeniu... Să luăm, de pildă, un copil, un bebeluș. Poate el să se ocupe de familie, de țară, de rasa albă sau de cosmos ? El nu se gândește decât la el însuși, bietul de el : să atingă, să mănânce, să ia, să țipe, să plângă și atât. Dar cu cât e mai evoluat, vine, pare-se un moment, în care bărbatul sau femeia încep să se plictisească să rămână tot timpul cu propriile gânduri, cu propriile dorințe. Vor să se ocupe puțin de ceilalți. Încep să-i caute, să-i îmbrățișeze/să-i sărute, să-i bată... Aaa, da, în sfârșit, se ocupă de ceilalți ! Este o nevoie/necesitate. Și iată de ce se căsătoresc oamenii. Ei da, natura este inteligentă. Ea spune: “Amice, dacă stai doar să ronțai, să vânezi, vei fi un zero, un microb. Dar am să trezesc un pic ceva, să pun/depun ceva...” Și atunci el începe să-i caute pe ceilalți, pentru a construi o întreagă familie.

Ei da, dar chiar și în acest domeniu, chiar ocupându-te de ceilalți, este încă atât de egoist, de personal; sunt interese, este atât de calculat încât, chiar dacă o luăm (de pildă) pe mamă, care se ocupă de copilul ei – îl hrănește, îl spală, îl educă, îl sprijină – ne întrebăm din ce motiv ? Iubirea maternă, generozitatea, dezinteresul... Aș vrea să cred, dar dacă analizezi puțin, ce descoperi ? (Că) ea se gândește totuși, la anii bătrâneții, așa, un pic; că îi trebuie totuși pe cineva care să vină să o ajute, să o susțină. Iată deci, de ce, ea pune capital într-o bancă, pentru a putea scoate mai târziu. “O, veți zice. Asta spun gurile rele. Nu este adevărat.” Se poate/Îmi doresc să fie așa. Doresc să mă înșel. Dar analiza mea este ceva... Uneori vreau să scap de ea, dar nu reușesc. Ea este mereu prezentă, scotocind, căutând...

Dar totuși, dacă luați cei doi poli: să luăm, de exemplu, microbii. Oare microbii se gândesc la colectivitate ? Ei nu se gândesc decât la ei înșiși, cum să facă ravagii, să mănânce, să sfâșie, să cangreneze... De aceea au rămas microbi. Dar dacă microbul ajunge să se căiască... să vadă că este mic, că este zero, un nimic, că este inutil, primejdios, un gangster... începe să se ducă la biserică, aude ținându-i-se predici și se hotărăște să devină catolic. Atunci, se angajează. Deci, luați (pe de o parte) microbul și (pe de alta) ființele cele mai înalte, aflate la celălalt pol, și veți vedea diferența. Cu cât avansăm/progresăm, cu atât mai mult ne gândim la ceilalți. Și de ce ? Pentru că ești deosebit de drăguț, de amabil, de generos ? Nu. Nu. Pentru că o asemenea ființă a ajuns să-și rezolve propriile probleme și nu mai este atât de neliniștită, de ??? și se plictisește. Își spune: ”Ce să mai fac acum ? Mi-am rezolvat problemele. » Și începe să se ocupe de ceilalți, pentru că nu mai există probleme care să-l supere, care să-i pricinuiască neplăceri. Și pentru că nu poți să te oprești (în loc), trebuie tot timpul să înaintezi, să evoluezi, ei se angajează pe un drum care la început îi este necunoscut: drumul iubirii, al generozității, al clemenței/îndurării. Și iată cum, fapăturile cele mai înalte/care se găsesc cel mai sus, și-au rezolvat propriile probleme, nu mai au probleme, nici nevoi, nici dorințe, nici poftă, nici slăbiciuni, nici vicii... Și totuși trebuie să facă și ei ceva. Iată de ce se ocupă de ceilalți. Aceștia sunt îngerii, arhanghelii, divinitățile și chiar marii Maeștri, Inițiații. Ei și-au rezolvat problemele. Nu mai au lucruri care să-i sâcăie, să-i supere... Și iată de ce sunt acum atât de avansați/evoluati. Putem verifica acest lucru. Atâta timp cât ești încă preocupat de propriile probleme, să le satisfaci mereu, poate că nu vei reuși neapărat/în totalitate. Trebuie totuși, chiar dacă ai probleme personale, să încerci/exersezi să te ocupi, să te angajezi de asemenea în rezolvarea problemelor colectivității. Și în felul acesta, în el însuși/în tine

însuși se petrec anumite lucruri, se trezește ceva, (se nasc) forțe necunoscute, care reușesc să rezolve mai repede, mai ușor, problemele personale. Dar dacă nu te ocupi niciodată, nu încerci niciodată să te ocupi puțin de ceilalți, vei rămâne veșnic îndobitocit/abrutizat, adică un animal, prea personal, prea mic. Deși nu ți-ai rezolvat propriile probleme, iată ce soluție ne dă înțelepciunea. Să începi, totuși, câte puțin... Și apoi, din nou să te ocupi de problemele tale, să exersezi, până ce din interior vor țâșni forțe noi și, de asemenea, noi lumini; și veți observa că rezolvarea propriilor probleme e mai bună și mai rapidă. Din cauza acestei iubiri pe care ați manifestat-o față de alte fapte. Altfel, aceste lumini sau forțe noi nu își vor face niciodată apariția, nu le veți cunoaște și nu veți fi ajutați. Pentru că dacă rămâi numai cu personalitatea, cu tentațiile, cu poftetele, cu nevoi inferioare, aceste forțe nu sunt capabile să trezească lucruri sublime. Și acest lucru nu a fost explicat în psihologia contemporană. Acestea sunt noțiuni noi pentru voi. Deci, pe măsură ce încercăm să ne ocupăm de lucruri situate în afara problemelor noastre personale, declanșăm forțe care sunt în interior și ele vin să ne ajute, să rezolve mai bine propriile noastre probleme. Altfel vom rămâne veșnic imperfecti, mereu trași în toate părțile, mereu nesiguri, mereu slabi și mereu nenorociți/săraci. Deci, prin această dorință de a-i ajuta pe ceilalți (le) declanșăm. Și așa putem spune următorul lucru: cu cât vrei mai mult să-i luminezi pe ceilalți – nu este sigur că veți reuși să-i luminați, dar ce este absolut sigur, este că voi înșivă vă veți simți mai luminați. În dorința de a-i lumina pe ceilalți, voi sunteți cei care învățați. Eu am constatat-o pe mine însumi. Eu nu cunosc nimic. Sunt atât de ignorant/neștiutor. N-am studiat nimic în viață. Dar în/din dorința de a vă lumina, de a vă explica anumite lucruri, învăț, învăț, învăț... Este formidabil. “Nu-i adevărat ! – veți spune.” Se poate. Se poate să nu fie adevărat, dar poate că e totuși ceva adevărat în asta. Încercați pentru ceilalți și veți vedea.

Track 6

Da. Și de altfel și în ceea ce privește forța: atunci când vreți să ajutați anumite persoane, care sunt slabe, (în voi) țâșnesc forțe noi și sunteți mirați cum de ați reușit să salvați cutare și cutare persoană. Și acest lucru este adevărat pentru orice (altceva). Iar acest lucru nu este suficient de bine explicat, de cunoscut –

anume că se produc transformări în interior, că omul care cunoaște această lege, pentru a se putea ajuta pe el însuși, pentru a beneficia el însuși, încearcă să iasă puțin din el însuși, pentru a-i ajuta pe cei care suferă și observă că forțe noi încep să țâșnească. Așa cum am spus de atâtea ori: o mamă, care vrea să-l ajute pe copilul ei, care e bolnav, de unde găsește forțe extraordinare, ca să poată să nu doarmă mai multe zile, să nu mănânce, să nu se odihnească, până când îl vindecă ? Iar apoi, când se vindecă, cum nu are nimic de făcut, cade la pat, se îmbolnăvește. Se îmbolnăvește ea. De câte ori nu s-a întâmplat ! Deci, când vrei să-i ajuți pe ceilalți, îndărătul acestui lucru există iubirea. Și această iubire este atotputernică. De ce să nu ne folosim de ea ? Iată, așadar, cum pot eu să împart fapăturile în două categorii: cele care sunt inteligente și cele care nu sunt inteligente.

Aceia care se limitează doar la a-și aranja propriile probleme și care nu au nimic minunat, bun, pentru ceilalți. Iar eu vă spun sincer că aceștia nu sunt inteligenți. Deși dau dovadă de inteligență, pentru că reușesc, izbutesc să se îmbogățească, să domine, cu toate acestea, deci, ei nu sunt inteligenți, pentru că această inteligență nu este adevărata inteligență. Este o inteligență puțin diabolică, puțin infernală, puțin... Dar sunt alții, care deși încă nu au reușit să pună totul la punct, se preocupă totuși să-i ajute pe ceilalți. Iată niște oameni inteligenți! De ce ? Pentru că, chiar dacă nu reușesc pe moment să-și rezolve treburile/problemele și să strălucească în fața lumii, în societate, ei pregătesc terenul pentru a fi cei mai inteligenți într-o zi, pentru că au făcut un lucru pe care ceilalți nu l-au făcut. Aceasta este adevărata inteligență. Cealaltă nu era cea adevărată. De exemplu – și chiar am ținut o conferință despre acest lucru – în ce fel consideră/privesc oamenii inteligența ? Vedeți-i cum exclamă: “(Acest om) este foarte inteligent ! Cum a reușit ! Este bogat, este așa și pe dincolo... Câtă inteligență !” Dar ei nu știu ce este adevărata inteligență. Nu aceasta este adevărata inteligență. Deci, cei care sunt șmecheri, care știu să calculeze, care știu să-și însușească, imediat (???) Nu, acestea sunt capacități intelectuale. Dar adevărata inteligență nu stă în ele. Oamenii confundă o capacitate intelectuală a creierului – de a ști să manipulezi, să știi să calculezi, să știi să umbli cu șiretlicuri – (cu inteligența). Dar nu în asta stă adevărata inteligență. Adevărata inteligență este (să știi) cum să-i ajuți pe ceilalți, cum să-i luminezi, cum să-i vindeci, cum să-i consolezi, cum să-i faci fericiți, cum să le aduci pacea. Aceasta este adevărata inteligență./Iată ce este adevărata inteligență.

Să vedem, de pildă, cum fac ei/oamenii comparația dintre un lup și o oaie. Ei vor spune că lupul este mai inteligent, pentru că știe să sfâșie, are colți, este

vânjos, știe să alerge, este formidabil, este foarte puternic. Iar oaia, biata de ea, nu este inteligentă. De ce ? Păi nu are nici colți, nu știe să se apere. Este blândă, atâta tot, drăguță, drăgălașă și atât. Dar asta nu e inteligență. Să vedem acum. Dacă am ști să reflectăm (am spune): dacă lupii ar fi fost inteligenți, ar fi luat ei forma de lup ? De ce ? Pentru că oamenii caută fără încetare să-i extermină. Nu vor mai rămâne (lupi) decât la grădina zoologică. Deci n-a fost inteligent, n-a prevăzut. Dar o oaie, a prevăzut că oamenii se vor ocupa de ea, o să fie hrănită, o să fie dusă la păscut... “Dar, veți spune, o vor mânca și pe ea !” A, nu. Asta este acum/pentru un timp. Va veni o zi când oamenii nu vor mai mânca oile. Deci, ea a prevăzut multe lucruri. Și de aceea a luat această formă, de a da lapte, de a da lână, de a fi drăgălașă... Așa că, vedeți voi, inteligența... Oamenii nu știu ce este adevărata inteligență. Ei găsesc că lupul este mai inteligent. Dar el n-a văzut că va fi exterminat, mai devreme sau mai târziu. Așadar, dragi frați și surori, trebuie să raționați/să judecați bine. Dar oamenii nu știu să raționeze/judece. Ei se opresc la moment, la aparență. Și pe moment, desigur, bogătașul a reușit, are palate, are (una și alta)... Ei da, dar dacă ar fi inteligent, ar fi găsit/descoperit/constatat că (ce posedă) este foarte trecător, că nu durează mult timp și că ce este cel mai important, ființa lui inerioară, gândurile și sentimentele lui, sufletul lui, inima lui, spiritul lui se deformează. Deci, dacă ar fi inteligent, ar fi văzut că e pe cale să piardă esențialul, în loc să câștige ceva care nu durează prea mult și care nu lasă urme, un lucru care se șterge. Dar (iată că) devin poet.* (* în franceză « trace » = urmă rimează cu « s'efface » = se șterge – n.t.) « Trace » - « efface », oh, là, là ! Nu știam că am darul poeziei.

Priviți, așadar, dragi frați și surori, nu există judecată. Și toată lumea vrea să-l imite pe acel idiot (de bogătaș). Îl găsesc grozav de inteligent. Dacă ar fi fost inteligent, ar fi lucrat pentru a deveni un fiu al lui Dumnezeu, adică să adune bogății și să înfrumusețeze și să se purifice, și să aibă lumină, și să aibă forță, putere, care vor dura o veșnicie. Pentru că acestea, nimeni nu vi le ia; plecați, sunteți bine primiți, iar când vă întoarceți, aduceți cu voi aceste calități. În timp ce celălalt, bietul de el, (câștigă doar) pentru câțiva ani și nu poate lua nimic cu el dincolo. O să vadă, acolo sus, că a fost prost. Dar deocamdată se gargarisește/îmbată cu opinia celorlalți. Ei spun; “O, cât este de inteligent !” Începe să creadă, înțelegeți ? Este subjugat de părerea tuturor idiotilor. Inițiații nu vor spune niciodată că este inteligent.

Track 7

Ei da, dragi frați și surori. Cei care sunt cu adevărat inteligenți văd altfel

lucrurile. Ei nu fac decât să înfrumusețeze, să curețe, să purifice, să întărească/fortifice, să organizeze, să armonizeze toate celulele, toate organele, tot corpul și iată că sufletul lor, spiritul lor, devin extraordinare. Nimic nu se pierde. În timp ce din efortul, din munca, din tot ceea ce au arătat ceilalți, nu rămâne nici urmă. Totul se va pierde. Totul va fi mâncat și cheltuit de tâlhari. Și cine sunt acești tâlhari ? Proprii lui copii. Va lăsa tâlharilor tot ce-a câștigat. A câștigat ceva care nu durează mult (timp). Dar a pierdut tot ce era important/durabil ??? : pacea, tihna, bunătatea, generozitatea... Deci nu era prea inteligent.

Ei da, dar asta nu înseamnă acum că trebuie să devenim paraziți, sub pretextul că suntem mistici, spirituali. Nu, (asta nu). Iată de ce trebuie să le unim pe-amândouă ; trebuie să ne ocupăm să ne rezolvăm propriile probleme, pentru a nu fi o povară pentru ceilalți, un parazit. Dar să nu mergem până la a ne afunda complet, la a uita tot, cum sunt/fac mulți. Este bine să lucrezi pentru propriile treburi, dar până la un punct/cu măsură. Și de altfel, această pagină (o) spune : cu măsură. Dar nimeni n-a fost atent la cuvântul “măsură” ; să știi ce e măsura, să nu mergi prea departe. Numai cât să poți înlesni/facilita munca spirituală. Trebuie să ai ce să pui în gură, totuși, nu-i așa ? Sau ceva cu care să te îmbraci/să pui pe tine. Sau un mic adăpost, desigur. Dar ca să mergi la extremă, asta nu.

Iată cum această pagină a prevăzut că trebuie amândouă/că amândouă sunt necesare. Și căreia să-i dai prioritate ? Pe care să pui accentul ? Pe colectivitate, pe latura universală, pe latura divină. Asta înseamnă să dai 3 sferturi din eforturile, din timpul, din forțele tale și un sfert să păstrezi pentru tine însuși/să-ți dai ție însuși, adică Cezarului. Trebuie să-i dai un sfert Cezarului și trei sferturi lui Dumnezeu. Iată, problema este rezolvată ! Și unde este Cezarul ? Aici! (*Maestrul își lovește pieptul/corpul ? cu palma – n.t.*) El locuiește aici. Și voi îl aveți. Și uneori oamenii lucrează numai pentru Cezar. Și nimic pentru Dumnezeu. Dumnezeu este colectivitatea, este fraternitatea, este universalitatea. Asta e, deci, să ai un punct sublim, cum spune pagina, un ideal, o idee, un scop și în același timp să nu uiți complet de tine, pentru că acest lucru nu este în acord cu înțelepciunea. Căci priviți, sunt totuși unii care exagerează, care merg în extreme. Și apoi colectivitatea trebuie să se ocupe de ei, pentru că au stricat, au distrus echilibrul, bunul simț, comportamentul ; ei se îmbolnăvesc sau... Sunt mulți care (fac așa), iar apoi trebuie ca ceilalți să se ocupe de ei. Ei, nu. Trebuie să ne ocupăm puțin de noi înșine, ca lucrurile să meargă bine, iar tot restul (să fie) pentru fraternitate, adică pentru colectivitate, adică pentru întreaga lume: să

răspândești aceste idei, să lucrezi pentru Împărăția lui Dumnezeu și Dreptatea Lui. Altfel... Priviți cum stau lucrurile la modul general astăzi: toți lucrează pentru ei înșiși. Nimeni nu se gândește la colectivitate, la Împărăția lui Dumnezeu și Dreptatea Lui, la Epoca de Aur. Asta nu există în capul lor. Și iată de ce ea nu a venit și nu va veni niciodată. Pentru că ei au găsit că este normal, firesc, minunat, inteligent și nu s-au gândit niciodată că nu vor îmbunătăți niciodată condițiile în acest fel. Va exista întotdeauna o sabie a lui Damocles care va sta agățată deasupra capului. De ce ? Pentru că nu ești niciodată sigur. Când ai câștigat enorm, nu este niciodată sigur că veți păstra (acest câștig) mult timp. De ce ? Pentru că cei care vă înconjoară, societatea și ceilalți, nu sunt încă prea "catolici"/corecți și e posibil ca ei să vină să vă căsăpească. Nu e niciodată sigur. Să presupunem acum că lucrați pentru a stabili o altă ordine colectivă, unde nu vor mai exista aceste primejdii. Și atunci sunteți siguri că nimeni nu va veni să vă căsăpească, pentru că colectivitatea este inteligentă, este evoluată, este înnobilită. Iată cea mai bună soluție. Vedeți ? Deci, trebuie să lucrăm pentru ca/astfel încât colectivitatea să devină nobilă, să devină dreaptă, onestă, generoasă, luminată, pentru că afacerile noastre vor fi în acel moment în calm, în pace. Altfel, niciodată nu vom fi liniștiți și siguri, atâta timp cât colectivitatea nu este educată, nu este OK, nu este cum trebuie. De exemplu, ea este crudă. Vedeți cât este de simplu, de clar. Oamenii n-au gândit niciodată în felul acesta. Pentru că toți se gândesc numai să-și aranjeze treburile lor, să se îmbogățească prin orice mijloc, ei bine, ei au luat/urmat acest drum de milioane de ani. Dar acum vine o cultură nouă, prin Învățămintul Marii Fraternități Albe Universale, iar această nouă cultură va deplasa/schimba lucrurile, va arăta oamenilor că trebuie să gândească altfel, să simtă altfel, să lucreze altfel. Adică, pentru a găsi această certitudine și această pace, această siguranță, această stabilitate, ... nu le poți găsi atâta timp cât colectivitatea nu este OK. Orice ai face, ești mereu amenințat/în primejdie. Și e atât de limpede ! Și acum, dacă lucrăm toți ca ea să devină mai bună, vom trăi în siguranță. Orice ați face, veți fi liniștiți, pentru că oamenii sunt educați, sunt drăguți/amabili, sunt drepti/corecți. Altfel vor veni să vă fure, să vă ardă sau să vă căsăpească. Nu ești niciodată sigur, când îți aranjezi propriile treburi. De aceea trebuie să le aranjezi puțin, ca să nu mori de foame, dar tot restul timpului tău, restul forțelor și energiilor tale, să le consacri acestei idei atât de grandioase, atât de divine, atât de glorioase de a lucra/să lucrezi pentru colectivitate. Din acest motiv vrem să creăm o familie universală, adică Marea Fraternitate Albă Universală răspândită în întreaga lume. Ca oamenii să ajungă să înțeleagă că sunt frați și surori și că tatăl nostru este același/și că avem același

tată, că mama noastră este aceeași/că avem aceeași mamă și că nu e nevoie tot timpul să ne batem, să ne exterminăm, să ne furăm, să ne înșelăm (unii pe alții), pentru că facem asta fraților noștri. Sunt frații noștri. Dar cum această idee nu e prea răspândită, Fraternitatea și-a luat îndatorirea/misiunea să propage/răspândească această idee, că toți suntem frați. Și o dată gândim, dar după aceea nu mai suntem atenți să nu-i facem să sufere pe propriii noștri frați. În timp ce, acum, priviți ce se întâmplă: frați care se extermină/masacrează, frați ???

Track 8

E limpede. Acum, desigur, sunt atâtea detalii, atâtea nuanțe și lucruri care trebuie încă adaptate, ajustate, ca să lucrăm mai bine, din ce în ce mai bine, pentru tine însuși, pentru fraternitate, pentru a fi în plenitudine/împlinit. Ca să nu rămânem un mic pigmeu. Să ne dilatăm, să creștem...

Dar vom reveni la aceste subiecte, pentru că ele nu sunt niciodată limpezi în capul (oamenilor). În privința iubirii, a iubirii sexuale, pentru că oamenii sunt atât de prinși în angrenajul acestei forțe, încât nu este niciodată limpede, când este pur și când nu este pur, când este divin și când nu este divin. Și cu cât explicăm mai mult, cu atât e mai puțin limpede. Până când ? Păi până când omul va ajunge să se domine, să se controleze, să aibă criterii. În acel moment nu va mai fi obscur. Dar pe moment este la fel. Atâta timp cât avem acest egoism, acest egocentrism, această personalitate, nu va fi niciodată limpede când trebuie să lucrăm pentru colectivitate, cât și cum. Asta e. Am să vă dau un exemplu. Uite: aveți de luat niște decizii, decizii mari, foarte importante. Ei da, dar pe moment sunteți agitați, tulburați, speriați. Și atunci nu e limpede, nu puteți găsi soluția. Sunt nori, e praf, este tulburare, care vă împiedică să vedeți limpede. Și sunt momente când ești calm, liniștit, echilibrat, luminat. Și atunci vedem limpede. Nu ne trebuie mult, rezolvăm repede, e minunat. Deci, atâta timp cât în interior există încă tulburare, temeri/spaime, perturbații, această idee a colectivității nu va fi niciodată OK //au point. Priviți, v-am dat această imagine. De ce ? Pentru că oamenii nu s-au eliberat încă de dorințe, de tendința ??? de a fura, de a mânca, de a bea, de a viola. Atâta timp cât există aceste dorințe, aceste nevoi, nu pot înțelege ce este colectivitatea, dacă trebuie să lucreze, cât să lucreze și așa mai departe. Vedeți ? Dar cei care sunt deja în Învățământ, în Fraternitate, au mult mai multe posibilități de a lucra pentru colectivitate, pentru că odată cufundați în această fraternitate, în această ambianță, în această atmosferă, te simți întotdeauna îndemnat la într-ajutorare, să te gândești la

ceilalți. Atunci când ești exclusiv singur, absolut singur în bârlogul tău, în cămăruța ta, ești departe – vedeți, întotdeauna departe – de aceste chestiuni colective. Și atunci foamea, setea, frigul, căldura, nevoile... Dar când ești în Fraternitatea Albă Universală, atunci condițiile sunt mai favorabile pentru a te gândi la aceste lucruri. Iar cei cărora nu le place să fie în colectivitate, în comunități, pentru că sunt deformați, ei văd lucrurile așa. Eu corespund cu oameni foarte, foarte, foarte bine plasați, în cercetări științifice, în filozofie în erudiție... Ei sunt cei care îmi scriu. Eu nu țin (să fac asta.) Și ei îmi spun deschis că preferă viața individuală, nu le plac comunitățile, fraternitățile. Dar ca indivizi, ca filozofi, ca ????, ei mă plasează Ooo ! Dar nu vor să vină în Învățământ. Deci există oameni de felul acesta. Ce vreți ? Mai ales francezii. Lor nu le prea plac comunitățile, colectivitățile, fraternitățile, pentru că intelectul lor este deformat. N-au văzut niciodată avantajele pe care acest lucru le poate aduce/avea, chiar și pentru ei. N-au văzut. Ei cred că este mult mai bine altfel: (dacă vin într-o colectivitate) ei se vor pierde, vor deveni sclavi, nu vor mai fi independenți. Nu, e fals ! Deci există/au o inteligență, care nu este cea adevărată și care îi înșală/induce în eroare. Pentru că dacă ar fi Inițiați, ar fi văzut că felul lor de a raționa/judeca este fals. Și sunt mulți așa. Singuri, ei se fălesc, cred că sunt divinități și nu vor să scadă (în proprii ochi și în cei ai lumii -???) intrând într-o colectivitate. Dar iată că într-o colectivitate sunt alte posibilități, de neînchipuit, pe care nu le găsești în singurătate. Dacă sunt leneși, rămân leneși. Dacă le place să se plimbe toată ziua în zdrențe, fără să se spele, ei pot să facă acest lucru. Dar într-o fraternitate ești obligat să fii amabil și curat... și atunci lor nu le place prea mult asta. Într-o fraternitate ești obligat să exersezi, să te dezvolți, să fii curat și cinstit și drăguț și, mai ales, mai ales, mai ales să zâmbești când n-ai nici un chef să zâmbești, oh, là, là ! Da, da. De aceea nu vor să vină ! Dar voi nu cunoașteți natura umană. Nu cunoașteți încă natura umană. Nici eu ! Doar așa, un pic, un pic.

Iar acum, un minut de meditație.